

NOTA DE PREMSA. Barcelona, 8 de maig de 2020

ELS BISBES PARLEN DE DIVERSOS TEMES D'ACTUALITAT

Recull de les cartes dominicals dels bisbes de Catalunya

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de metges exemplars, de la pregunta sobre per què Déu permet aquesta pandèmia, del *Regina coeli*, del Llibre de la vida, de la fermesa en la fe, de recuperar progressivament la normalitat de la vida eclesial, de l'anada al Pare, de les festes en confinament, de creure en l'Església catòlica i de les vocacions.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, recorda que “en el captard d'aquests dies hem aplaudit i agraït el treball de metges i personal sanitari que s'han entregat a la seva tasca de lluita contra la pandèmia amb una professionalitat encomiable” i, en aquest context, li ha semblat que “seria bo recordar i fer present el testimoniatge de dos metges catalans que en circumstàncies ben diverses van saber donar i donar-se a mans plenes”. El primer és “el Dr. Pere Tarrés (1905-1950)”, nascut a Manresa però traslladat a Barcelona als setze anys, on realitzà la carrera de medicina. Explica del Dr. Tarrés que s'integrà al moviment de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, que fou ordenat el 1942 i que “va posar en marxa, a les Corts, la Clínica Sanatori Mare de Déu de la Mercè per atendre malalts, principalment els més necessitats, afectats de tuberculosi”. Afirmar que “el beat Tarrés havia fet de la medicina un sacerdoci”, que “exercia la caritat envers els malalts com el sacerdot l'ha d'exercir en el seu ministeri pastoral” i que “predicava que s'ha de saber aprofitar la vida i donar-hi un sentit cristià”. Fa esment també d'un altre metge: “el Dr. Marià Mullerat (1897-1936), metge i alcalde d'Arbeca, beatificat a Tarragona el 23 de març de l'any passat”, que “havia mort afusellat per odi a la fe el 13 d'agost del 1936” i “fou considerat una persona pública que actuava per compte de la fe catòlica”. Afirmar que “Mullerat és recordat per gestes com quan, durant el seu captiveri, guarí la ferida d'un dels seus botxins i receiptà un medicament per al fill d'un dels seus acusadors”. Finalment, diu que els dos metges foren dos professionals extremadament competents, uns homes amb veritable vocació de metge que, “en el fons del seu cor i amb les seves pròpies obres, havien esdevingut també metges de l'esperit”.

El **cardenal Joan Josep Omella**, diu que “per què Déu permet aquesta pandèmia?” és la pregunta que li feia una dona profundament commoguda davant la situació crítica del seu marit ingressat en una UCI, que es va limitar a tractar de consolar-la i a oferir-li la seva pregària, però que aquesta pregunta el va perseguir durant els dies següents i va ser llavors quan va recórrer “a la saviesa de la nostra santa mare Església”. Diu que

“el magisteri estableix una distinció entre el mal físic i el mal moral”, que “el primer deriva de la naturalesa —va des dels cataclismes fins a les malalties i la mort— i el segon és el que els homes provoquem amb la nostra conducta: guerres, opressió, etc”. Afirmar que “sobre l’origen d’aquesta pandèmia hi ha moltes teories diverses que dificulten la classificació d’aquest mal” i que “el Catecisme de l’Església Catòlica ens recorda que «Déu, amb la seva providència omnipotent, pot treure un bé de les conseqüències del mal, fins i tot moral, causat per les seves criatures»”. Manifesta que “els sants sempre aporten molta llum” i esmenta afirmacions de sant Tomàs More i de sant Agustí. Admet que “la pregunta sobre per què Déu permet tot això ha anat derivant en una nova reflexió: «Senyor Jesús, què ens vols dir en aquest moment de la història? Què esperes de nosaltres? Quin bé trauràs d’aquest mal?»”. Diu que “aquesta crisi global ens situa a tots al mateix nivell”, que “la malaltia ens ha igualat” i que “tots som ciutadans del món, tots som vulnerables”. Finalment, demana que “tant de bo que sapiguem sortir de nosaltres mateixos per obrir-nos més a Déu i als germans” i recorda que “Déu, el nostre Pare, ens ajuda a treure un bé del mal, però necessita la nostra col·laboració” i que “Déu ens convida a mirar-lo a Ell amb més confiança i a mirar els altres com a germans amb els quals hem de caminar en caritat, justícia i fraternitat”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que el *Regina coeli*, la “joiosa salutació a la Verge Maria, pròpia del temps de Pasqua”, “és un cant de lloança a la Mare del Senyor Ressuscitat que proclama en essència la fe pasqual i la devoció a la nostra més gran intercessora davant del seu Fill” i que “és una oració aclamatorià especialment adequada per saludar i lloar la Verge Maria, units a la seva alegria perquè el seu Fill, valent i sacrificat, ha ressuscitat després de passar per la creu i el sepulcre”. Recorda que “l’anomenem “Reina del cel” perquè ja la creiem assumpta i reina amb el seu Fill, a causa de la seva Maternitat divina”. Demana que la diguem i la cantem “amb fe i cercant els sentiments d’alegria pura que la Immaculada degué tenir en veure el seu Fill ressuscitat”. Manifesta que “el cristià s’ha de deixar acompanyar en el seu camí de fe per la Mare del Senyor”. Demana que “en temps de pandèmia i sempre, siguem agraïts per aquest acompanyament de la Mare del Crist sobre cada un de nosaltres, les nostres famílies, la nostra Diòcesi, l’Església universal, i tota la humanitat”, ja que “així trobarem força per viure les angoixes i tristeses, malalties i dolors inherents a la feblesa humana, i Ella ens guiarà, amb mà protectora, fins a la joia eterna”. Finalment, demana que “especialment en aquest mes de maig, visitem espiritualment la nostra Mare celestial des de les nostres llars, treballs i dedicacions de cada dia” i recorda que “ella protegeix les nostres vides i les encamina cap a l’amor més gran del seu Fill Jesús i vers l’amor a tothom, sense accepció de persones” i que “ens és consol i esperança”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “la Bíblia ens proporciona imatges força interessants i oportunes per a entendre molts aspectes de la nostra existència de fe” i que “és el cas de la metàfora de «El Llibre de la vida»”. Afirmar que “tots voldríem estar inscrits en aquest Llibre”, que tendim a pensar que “«El Llibre de la vida» és una mena de registre dels bons, que mereixen o tenen dret a la salvació, enfront dels dolents que són exclosos per no estar en les llistes” i es pregunta si “en

realitat, no estem tots salvats”, si “aquesta imatge del Llibre, que distingeix els uns dels altres, no estarà equivocada”, si “estem ja inscrits en aquest Llibre”, si “tenim garantida la salvació”. Diu que “veiem Jesús com el Bon Pastor” que “explica quina és la característica, el senyal d'identitat de les ovelles que formen part del seu ramat: reconèixer, escoltar, la seva veu i seguir-lo...”. Afegeix que “per a més precisió dirà: «Tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat... i escoltaran la meua veu i hi haurà un sol ramat i un sol pastor» i que “es referia al ramat format per convertits a Ell, bàsicament pagans”. Manifesta que “hi ha, per tant, «una certa llista» que identifica”, que “no tothom hi apareix”, però que “estar-hi inclòs, no depèn en realitat d'una «inscripció», no identifica la mateixa llista, sinó una cosa molt més important: la relació personal i vital amb Jesús, estar amb Jesús, ser capaç de reconèixer i escoltar la seva veu, confessar la fe en Ell i seguir-lo”. Finalment, afirma que “diem que en la Pasqua «ha triomfat la vida» i que la vocació, particularment la vocació d'especial consagració, és un lliurament de tota la vida”: “Aquella que posseeixen els qui estan en el Llibre. Amb el benentès que aquesta inscripció, més que un honor, és una tasca”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que “fent camí enmig de la pandèmia i el confinament, hem arribat al mes de maig”, “un mes dedicat a la Mare de Déu, i en el qual es celebra l'Aplec de la Mare de Déu de la Salut a la ciutat de Sabadell”. Recorda que Maria “és la dolça Mare de Jesús, i Mare nostra”, la que “ens ensenya a escoltar i a creure en la Paraula de Déu”, la que “ens guia en el camí de la fe” i “ens educa per viure amb esperança”. Afirma que “la fe proporciona una certesa diferent, però no menys sòlida que la que prové de la ciència” i que “la fe és creure en aquest amor de Déu, capaç de transformar tota la realitat humana, i d'oferir la possibilitat de la salvació”. Afirma també que “la fe és un do de Déu”, “però és també un acte lliure i humà”, i que “el baptisme es troba en l'inici del nostre camí de fe i significa l'entrada a l'Església”. Demana que “aprenquem de Maria, que viu en actitud d'escolta, atenta als signes de Déu i respon amb l'obediència de la fe”, que “és mare i model de tots els creients, perquè va confiar en la paraula de l'àngel i va respondre amb un sí generós al pla de Déu”. Admet que “el camí de la fe inclou també un component de foscor”, que “la persona creient pot passar per moments foscos o per situacions de dolor, com estem experimentant en aquestes setmanes, com succeeix en la vida de la Mare” i que “el camí de fe dels seus fills té moments de llum, però també situacions en les que sembla com si Déu s'hagués amagat”. Finalment, demana que “Maria ens ajudi per obrir sempre el cor a Déu, per acollir el do de la fe i revifar, per posar en Ell la nostra confiança”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, reconeix que “la vida eclesial, en la seva dimensió comunitària i de relació social, ha sofert un trencament” i que “el viu desig de retornar a la normalitat de la vida eclesial és compartit per tots nosaltres”. Diu que “no podem pensar en un retorn a la normalitat de la vida eclesial de manera immediata i plena” i que “hem de fer aquest retorn de manera progressiva”. Afirma que hem d'estar “atents a les indicacions organitzatives i higièniques que se'ns demanen” i que “hem de ser curosos i respectuosos amb el que se'ns indica per al bé de tots”. Manifesta que “els rectors de les parròquies i els responsables de les comunitats tenen l'obligació de

pensar i preparar tot el que sigui necessari per a una bona gestió del culte cristià en aquestes circumstàncies”. Demana a tothom, “assenyaladament als qui per edat i salut ho puguin fer, que es posi en contacte amb els rectors i responsables a fi de preparar convenientment l’acolliment i la celebració, dins dels paràmetres que se’ns demanen per poder retornar al culte cristià en les esglésies, amb la participació dels fidels”. Recorda que “l’obligació del precepte de la missa no afecta als qui no els és possible de participar-hi” i s’atreveix a “suggerir a les persones de risc, gent gran i malalts, que considerin la possibilitat de quedar-se a casa en aquestes fases de retorn a la normalitat”. Finalment, diu que ha expressat el mateix “als sacerdots que per raó d’edat o malaltia són persones de risc”: que “avaluïn també la conveniència o no de la celebració de la missa amb participació de fidels” i que “en cas de celebrar-la, han de cercar col·laboracions com, per exemple, ministres extraordinaris per a l’administració de la comunió”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que “en la celebració de l’Eucaristia dels diumenges del temps de Pasqua que precedeixen a la solemnitat de l’Ascensió del Senyor, escoltem cada any alguns fragments del Discurs de comiat que Jesús va dirigir als seus deixebles durant l’última Cena, i que ens ha transmès l’evangelista sant Joan”. Diu que “aquestes paraules, escoltades en el temps pasqual són una invitació a mirar la seua vida, no des de la perspectiva de la immediatesa dels esdeveniments dramàtics de la Creu, sinó des de la mirada esperançada de la Resurrecció” que “ens dóna la llum per a entendre el conjunt del camí de Jesús”. Manifesta que “Jesús comença el seu discurs exhortant als deixebles a creure per no perdre la pau” i que “aquesta invitació també va dirigida als creients de tots els temps, perquè ens dóna el criteri fonamental per discernir la profunditat de la nostra vida cristiana”. Expressa que “Jesús ens convida també a no allunyar-nos del camí que ens condueix a aquesta meta, que no és un altre que la seua pròpia persona” i que “el Senyor no s’ha acontentat a revelar-nos la meta a què ens vol conduir, sinó que ens ha indicat també la manera d’arribar, que no és altra que compartir la seua mateixa vida”. Recorda que “enguany estem celebrant la Pasqua en unes circumstàncies excepcionals, desconegudes per a la nostra generació” i que “sobtadament hem experimentat la fragilitat i el temor s’ha instal·lat en el cor de moltes persones”. Finalment, demana que “la celebració de la Pasqua ens porte a valorar els esdeveniments de tal manera que no perdem la pau que ens dóna Crist ressuscitat”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que “hem parlat molt dels riscos dels sanitaris, de les repercussions psicològiques dels nens pel tancament domiciliari, de la dificultat d’acompanyar a tants difunts en els últims moments de la seva existència, etc.”, que “s’ha escrit també molt sobre el passat. Les causes d’aquesta pandèmia, l’organització hospitalària, les previsions de les autoritats per cuidar la salut dels ciutadans, etc.”, que “es comença a escriure amb abundància sobre les conseqüències d’aquesta pandèmia” i que “hi haurà temps per a una reflexió sobre tot això”. Lamenta que “aquesta dolorosa tragèdia hagi obligat a suspendre els actes externs de la Festa Major de la ciutat de Lleida, que dedica al seu Patró, sant Anastasi, el dia 11 de maig”. Comunica que aquell dia “podrem celebrar **la Missa a la**

catedral, a les 11 hores, amb assistència de fidels complint la normativa de separació entre persones i amb un terç de l'aforament de l'espai catedralici", així com que aquesta Eucaristia "serà retransmesa per una cadena de televisió pensant en les persones grans i impedides a qui s'aconsella que es quedin als seus domicilis". Afirmar que Sant Anastasi "és un exemple de compromís i de valentia" i "va ser un jove soldat romà que, segons la tradició, va néixer a Lleida a finals del segle III i va morir martiritzat a Badalona després de convertir-se al cristianisme". Recorda que la festa és molt popular i concorreguda i que després de la Missa a la Catedral s'organitza una processó fins a la plaça de sant Joan amb la presència de gran quantitat d'infants, que aquest any no serà possible. Finalment, demana als feligresos de la diòcesi de Lleida que no oblidin "una oració al Sant perquè intercedeixi per cadascú de nosaltres i per la nostra ciutat".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que "en una sessió de formació sobre el Credo, després de comentar l'afirmació «crec en l'Església Catòlica», alguns dels participants varen intervenir per manifestar que en alguns moments es fa difícil creure en l'Església" i que "alguns grups de creients contempen l'Església com un obstacle per creure en Jesucrist, més que la possibilitat d'estar-hi en comunió i confiar-hi". Fa notar que "precisament en aquest temps de Pasqua, les primeres lectures de les celebracions són del llibre dels Fets del Apòstols, que mostra com l'Església continua la missió de Jesucrist enmig de les dificultats externes i internes". Es pregunta "qui ha volgut l'Església" i respon "ras i curt: Nostre Senyor Jesucrist!". Afirmar que "s'ha especulat sobre en quins moments explícits se'n va produir la «fundació», com si es tractés d'un acte jurídic" i que "trobem en els evangelis uns moments significatius, com la invitació a la conversió i a la fe; la crida i missió dels dotze apòstols; l'encàrrec a Pere de ser pal de paller; la institució de l'Eucaristia, la vinguda de l'Esperit...". Manifesta que "l'Església neix de la Pasqua del Crist, que per realitzar la seva missió de salvació ha volgut l'Església" i que "el Concili Vaticà II expressà magníficament que l'Església és de Déu i dels homes: «És la multitud, el poble, reunida en el Pare, Fill i Esperit Sant»". Finalment, diu que "l'Església és de Déu, i per això és santa; però és dels homes, i per això és alhora pecadora", que "tanmateix, així com som conscients de les flaqueses i pecats, també ens cal ser conscients dels fets que són senyals que l'Evangelí és viu" i que "a cada generació podem trobar-nos amb el Crist, els evangelis i els sagraments gràcies a l'Església".

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, recorda que diumenge 3 de maig "fou el diumenge de "Jesús, Bon Pastor", Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions". Afirmar que "en el seu missatge per a la jornada d'enguany, el papa Francesc ens parla de "les paraules de la vocació" i en desglossa quatre: *gratitud, dolor, coratge i lloança*". Manifesta que la "gratitud" "neix d'adonar-nos i reconèixer que, en el passat, moltes vegades el Senyor ens ha vingut a buscar, tant a nivell eclesial comunitari com a nivell discipular personal, tot rescatant-nos del naufragi de la por, del tancament egoista, de les falses seguretats, i agafant Ell el timó de les nostres vides" i que "l'agraïment davant la iniciativa amorosa de Déu envers el seu poble, no suposa que les dificultats desapareguin", "d'aquí, doncs, la necessitat de la segona paraula: "coratge"". Admet

que “és imprescindible que, fonamentats en les paraules del Mestre, ens animem mútuament a perseverar-hi, malgrat les adversitats” i que hi ha “un aspecte del coratge que convé no oblidar: és el “dolor”, la fatiga que de vegades arriba i, sovint, ho fa desconcertant-nos i amb un gust de creu que ens resulta especialment dur”. Expressa que “com més experimentem, tant en les nostres comunitats com en nosaltres mateixos, la gratitud al Déu que constantment se'ns apropa, el coratge d'animar-nos a viure com a poble seu i el dolor que compartim, més brollarà en nosaltres la lloança per la seva grandesa”. Finalment, diu que “demanem a Déu, per intercessió de Maria, Mare de l'Església, que ens beneeixi amb santes vocacions al sacerdoci, a la vida consagrada, a la família cristiana” i que “preguem especialment pels nostres seminaristes en el seu discerniment i en la seva formació”.

Poden trobar les glosses senceres al web de la Conferència Episcopal Tarraconense (<http://www.tarraconense.cat/>) i a la pàgina web de cada diòcesi:

- Barcelona: <https://esglesia.barcelona/cartes-dominicals/>
- Girona: <http://www.bisbatgirona.cat/ca/el-bisbe-francesc.html>
- Lleida: <http://www.bisbatlleida.org/documents/bisbe>
- Sant Feliu de Llobregat: <https://bisbatsantfeliu.cat/wp-content/uploads/2020/05/20200510CartaDominicalWebCata.pdf>
- Solsona: <https://bisbatsolsona.cat/bisbe/documents/>
- Tarragona: <https://www.arquebisbattarragona.cat/arquebisbeplanellas/cartes-dominicals/>
- Terrassa: <https://www.bisbatdeterrassa.org/ca/bisbe/cartes-dominicals>
- Tortosa: <https://bisbattortosa.org/paraules-de-vida/>
- Urgell: <http://www.bisbaturgell.org/index.php/ca/el-bisbe-durgell/la-veu-del-bisbe>
- Vic: <http://www.bisbatvic.com/full.htm>

